

(המשך מעמוד 15)

עוד לפני שבועיים הוא התכונן לבחינות שלו באוניברסיטה וכשהוא היה כבר מוכן, פרצה המלחמה. הבחינות נדחו.

אני מספרת לו שגם אני התכוננת לבחינות באוניברסיטה, וגם הבחינות שלי נדחו בגלל המלחמה. אנחנו צוחקים ומאחי לים האחד לשני שלום והצלחה.

★ ★ ★

פגישה

עם

פליטים זועמים

א כל היררנים מבית לחם יידור-תיים. במשכנות הפליטים עומד קהל רב, עוקב בעיניים זועמות אחרי המטיילים, ואם לא עוברת שום מכונית בסביבה, ולא נראה שום חייל באופק, מתקרבים כמה מהם אל המטיילים. צמוד מאוד. ואז הילדים שורקים, והקולות מתחזקים, וכדאי מהר מאוד. לתפוס את המכונית הראשונה שעוברת במקום, ולנסוע איתה לא השוב לאן.

★ ★ ★

ערימה

מתפוצצת

למזכרת

אחר הפגזה ממושכת נעזב הכפר הערבי בודרוס, וכל תושביו ברחו. חיילים שנכנסו למקום מצאו בו ערימות מסודרות של בגדים וחפצים.

הם רצו לגשת לקחת מזכרת, אבל הפחד מעונש מאסר-עולם ומעינם הצופייה של ה"מפקדים" — הפחידו אותם. הם השאירו את הבגדים ואת החפצים במקומם. רק למחרת התברר, שמתחת לכל ערימת בגדים היה טמון מוקש, מוכן לפעולה.

★ ★ ★

איך

לחפש

חברים?

א כבר הערבי מלא גדודים של חיילים. כשמיגיעה לשם בחורה הם מוכנים לעשות כל מה שיש ביכולתם, וכל מה שאין ביכולתם, כדי לעזור לה.

שניים שפרצו

אל העיר העתיקה. במבואות ירושלים, במקום שם לא דרכה רגלו של ישראלי במשך קרוב לעשרים שנה. נחיס ליד המשאיות

והחלמים שלהם, החיילים שהצליחו לכבוש את הבירה, אחרי קרבות דמים מבית לבית ומסימטה לסימטה בכדי לטהר את המקום מהלגיונרים. עכשיו הם כבר מסוגלים לחייך, בעייפות.

לך, אני מכיר אותו מצויין, הוא החבר הכי טוב שלי."

הרי הגולן מתפוצצים. העשן עולה מכל הרכס. האנשים שבמסעדה מעבירים בנימוס רב את המשקפת מיד ליד.

הקריין, חייל צעיר שנכנס רגע למסעדה לשתות משהו קר מסביר את ההצגה: "האש מצד ימין, מפציצים את תואפיק. באמצע: שלוש פצצות בנוקייב. עוד פצצה. עשן עולה מפי. הלהבות ממול, בצוואר הבקבוק."

★ ★ ★

סינימה

בלאש

ה נראה כמו בקולנוע. ההליקופטר של הגנרל אוד בול חג למעלה ולימטה, בקיבוץ האון, מתפוצצים פגזים. ו"עשן עולה מן המקום. בטבריה, במסעדה קטנה מול הכינרת יוש-

"את מחפשת את עמוס קינן?" שאלו אותי עשרה חיילים כבת אחת, "הוא שם!" הם הראו בעשר אצבעות על עשרה כיוונים השמיים.

החייל האחד עשרה ראה את המצב ובה מיד לעזרתי. "עמוס קינן?" הוא שאל, "אני מכיר אותו. הוא גבוה רזה ובלונדיני, ויש לו שפם."

"לא, הוא שמן ונמוך," אמרתי לו.

"כן כן, אני מכיר אותו," הוא המשיך, "הוא קצת יותר שמן ממני ויש לו שפם בלונדיני."

"אין לו שפם והוא שחור," תארתי לו.

"זהו בדיוק" הוא התלהב, "הוא קצת הוא שמן נמוך בלי שפם, הוא טיח נכון?" ככה שחור, אני יודע, אני מכיר אותו טוב.

"לא, הוא עיתונאי," התרגזתי כבר. "גו, והו בדיוק" הוא נעלב. "אני אומר

האנשים לוגמים בשלדה את הקפה, התה והמשקאות הקרים, על המים השקטים של הכינרת שטות סירות, המלצרים מסתובבים בין השולחנות ועל המסך הרחב הרי הגולן, נערכים קרבות מלאי אש ועשן.

★ ★ ★

הרבה

שבויים

סוריים

א פון הארץ נראה כמו רחוב דיזנוף ביום שבת, בין הצגה ראשונה לשנייה. קשה לזוז. פקקי תנועה ממלאים את הכבי שים. הטנקים שממהרים לקיבוץ דן, מפנים את הדרך לטנקים שבאים מעפולה. שיירה של משאיות עוקפת שיירה של תותחים. גייסיב עם מפקדים ממהרים צפונה, אמבולנסים מדרום דרומה. אין מקום לזוז. הכבישים עמו" (המשך בעמוד 21)

פליטים. פעם כבר ברחנו הנה. — לאן נברח עכשיו? הם אמרו, המתינו בסבלנות בבתיים עד שייגמר כיבוש העיר. ואז יצאו לברך את הכובשים החדישים, כשזאתם הראשונה: איך להתקיים בשלוס.

בכפרו. דווקא האנשים שהגיעו לכפרים כפליט-מלחמה, הם כבר בזמן מלחמת השחרור, ויודעים מה פרושם של חיי אחד שנשאר